

OSCAR COOK

DEEL 3

**BUITENGEWOON ZONDERLINGE
GEBEURTENISSEN**

Oscar Cook
Buitengewoon zonderlinge gebeurtenissen
Vera Van Renterghem
Met covertekening van Isabel Bouttens
Boekverzorging: Peer De Mayer

Eerste druk: maart 2018

© 2018, Vera Van Renterghem en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering.

Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2018/7104/22
ISBN 978 94 6131 800 8
NUR 284

www.veravanrenterghem.com
vanhalewyck.be

 vanhalewyck
 vanhalewyck
 van_halewyck

OSCAR

Buitengewoon zonderlinge gebeurtenissen

COOK

VERA VAN RENTERGHEM

Van Halewyck

Voor Feline

Moed is de hoeder van de glimlach

1

‘**D**WAAS IS HET, dat wroeten in het verleden. Er liggen veel meer jaren voor je dan achter je, manneke. Als je geluk hebt tenminste. Geluk, bah, geen mens weet wat dat is. Het is in ieder geval niet iets dat je moet verwachten van een ander, zelfs niet van je mama en al zeker niet als ze dood is.’

Het waren de woorden van de journalist. Ik mocht hem niets meer komen vragen, voegde hij er nog aan toe. Hij wees me resoluut de deur. Buiten op het voetpad twijfelde ik nog lang of ik niet zou terugkeren en op de deur van het kantoorgebouw zou bonken tot hij me weer zou binnenlaten. Een merel streek neer op het dak van een vlakbij geparkeerde auto en keek me onverschillig aan. Ik liep weg.

Ik had het moeten weten. Waarom zou een wildvreemde journalist me vertellen wat er vier jaar geleden met mijn moeder is gebeurd? Wat kan het hem schelen dat ik pas negen was toen ze stierf en dat ik er nu al vier

jaar lang mijn kop over breek? Ook al werkte hij jarenlang met mama samen voor dezelfde krant. Ook al had hij de reputatie dat hij niet slaapt voor hij een gebeurtenis tot op het bot had uitgezocht. Dat laatste hoorde ik mama vaak zeggen. Sommige dingen kon mama zo benadrukken, dat ze onmogelijk te vergeten waren. Dat ze me nooit in de steek zou laten was ook zo iets. Nou.

‘En wat zei hij nog meer?’ vraagt Stiene. Ze draait haar rode haar in een knot en kijkt me afwachtend aan. Gewoonlijk dansen de sproetjes op haar neus, maar nu staat haar gezicht ernstig.

Ik kijk naar Koko, de papegaai in de kooi op de vensterbank. Als hij niet met zijn ogen zou knipperen, dan zou men durven zweren dat hij een opgezette vogel is. Stienes groot tante Palmire zit tegenover me te knik-kebollen in de stoel aan de keukentafel, met haar armen rond haar kop koude koffie. Het roetzwarte goedje houdt haar niet wakker, maar lijkt er wel voor te zorgen dat ze niet van haar stoel dondert.

‘Komaan, Oscar, je bleef langer dan een halfuur bij hem. Heeft hij al die tijd gezwegen?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Hij vertelde me hoe briljant mijn mama kon schrijven, maar dat wist ik al. Hij zei dat ik op haar lijk. Wist ik ook al. Hij zei dat hij snel had gesnapt dat ik niet vijf maar vijfhonderd keer zou blijven aandringen op een gesprek met hem, omdat mijn mama ook zo was. Hij vroeg zich af waarom ik

niet eerder naar hem toe was gekomen. Ik deed alsof ik zijn vraag niet hoorde, want ik wilde hem niet zeggen dat ik het me al ontelbaar veel keer had voorgenomen, maar nooit had gedurfd. Ik weet zelfs niet goed waarom ik plots wel durfde.' Ik werp een blik op Stiene en verwacht dat ze zal zeggen dat ze me al maandenlang heeft aangespoord, maar ze zegt niets. 'Toen ik hem vragen wilde stellen, schudde hij van nee, hij wilde eerst zelf het een en ander weten. Hoe het met mij was. Ik kon daar niet goed op antwoorden. Toen vroeg hij waar ik woon. Het Kraaiennest zei ik, en om te vermijden dat hij me voor gek zou verklaren, vertelde ik hem dat ik in het bejaardenhuis woon omdat mijn papa er directeur is. Hij vroeg niet of ik het vreselijk vond om er te wonen, hij sprak alleen maar over het artikel dat hij twee maanden geleden schreef over de louche graaf die in het Kraaiennest had gewoond en over de ontknoping van de moord die de man een kwarteeuw geleden had gepleegd. Je zou eens moeten weten hoe het tot die ontknoping is gekomen en wat er nadien nog allemaal gebeurde, dacht ik, maar ik zweeg. Toen zweeg hij ook.'

Palmire schiet wakker, fronst haar voorhoofd, zoekt een zakdoek in de mouw van haar jurk en snuit met korte stootjes. Ze kijkt Stiene aan alsof ze eraan twijfelt of ze echt wel haar achternichtigje is. Wat ik, een vriend van Stiene, in haar keuken kom doen, lijkt ze al helemaal niet te vatten. Ze wrijft in haar ogen en geeuwt hardop.

Ik glimlach. Haar gezicht klaart weer op. ‘Het is toch straf’, zegt ze. Heeft ze het over haar droom? Of over Stiene en ik die al jarenlang bij haar langskomen en altijd in een mum van tijd al haar koekjes opeten? Of over de kop koffie die ze naar het midden van de tafel schuift?

Oude mensen als Palmire, ik ben ze gewoon. Hoe lang woon ik al in het Kraaiennest? Acht maanden, of misschien al negen. De eerste weken liep ik er rond als een gekwelde zombie, maar daar kwam verandering in. Karel, Otto en Lise, de tachtigers van wie ik dacht dat alleen een ramptoerist hen gezelschap zou willen houden, zijn mijn vrienden geworden.

‘Hij weet wat hij zegt,’ mompelt Palmire, ‘die geleerde mens.’

‘Over wie heb je het, tante?’ vraagt Stiene, terwijl ze de koude koffie in de gootsteen kiepert.

‘Wel, die journalist die beweert dat je het geluk vooral zelf maakt. Het is waar wat hij zegt, maar ik heb daar ook nog mijn eigen bedenking over. Er wordt te veel geleverd over geluk. Tegenwoordig lijkt het of iedereen oppergelukkig moet zijn. Alsof je ook niet met een beetje minder content kunt zijn. Als een mens eens loopt te sakkeren, dan is het precies alsof die zijn miserie aan zichzelf te danken heeft, dat die dwaas maar beter uit zijn ogen had moeten kijken, want overal ligt het geluk zagezegd voor het rapen.’ Ze kijkt ons aan. ‘Allemaal gezwets waar ik moe van word. Geloof me, je

kunt alleen gelukkiger worden als je probeert minder ongelukkig te zijn.’

Stiene trekt me mee naar buiten, waar we op het bankje voor het kippenhok gaan zitten. Het wiebelt nog evenveel als toen we hier drie jaar geleden voor het eerst gingen zitten, toen Palmire in het huis naast dat van Stiene kwam wonen. Er gaat geen vakantie voorbij of we zitten bij Palmire en op haar bankje. Palmires woorden blijven door mijn hoofd malen. Geluk en zo van die dingen, ik wil er liever niet over nadenken.

Ik wrijf een dor blad van de zitting. Het is al enkele weken geen winter meer. Niets kon de lente tegenhouden. Een beetje zoals niets Palmire kan tegenhouden als ze iets van plan is. Enkele maanden geleden, op haar eenentachtigste verjaardag, richtte ze een biljartclub voor tachtigplussers op. Haar sofa, salontafel en tv zwierde ze uit haar living en in plaats daarvan kwam een biljarttafel. Een kassa en barkrukken haalde ze uit de kringwinkel waar ze vaste klant is. Een bar had ze al, ze breidde hem alleen maar uit met een spoelbak voor de bierglazen die bij haar wekelijkse cafébezoekjes per ongeluk in haar handtas waren gegleden. Het pikken zit al sinds generaties in de genen van Stienes familie. Stienes vader, de zoon van Palmires zus, heeft ook een aardig boeventrekje. Vooral aardig. Hij zorgt voor een herverdeling, beweert Stiene. Wie te weinig heeft – en er niets

aan kan doen – mag ietsje krijgen van wie te veel heeft – en er niets mee kan doen. Ze weet heus wel dat het stelen blijft. Dat ik er verder niets over hoef te vragen, laat ze me op tijd en stond en in niet mis te verstane woorden weten. Stiene heeft nog nooit iets gestolen. Denk ik.

‘En nu wil ik weten wat de journalist je nog meer vertelde’, zegt Stiene resoluut.

‘Hij stelde mij meer vragen dan ik hem. Hij wilde weten hoe het met mijn papa is. Of hij me iets heeft verteld over mama’s dood. Of ik me er zelf nog iets van herinner. Vooral op dat laatste bleef hij doorbomen. Ik werd er ongemakkelijk van.’

Ik hoor Stiene iets mompelen, maar haar woorden worden overstemd door het luide geronk van mijn gedachten. Waarom wuifde de journalist mijn vragen weg, alsof ze onbenullig waren? Het enige wat hij beaamde, was dat mama iets over kinderarbeid in China wilde schrijven. En dat ik de antwoorden op mijn vragen niet te ver moest gaan zoeken. Hij heeft makkelijk praten. Is mama verongelukt? Stond ze op een slecht moment op een slechte plek? Werd ze, ik durf het bijna niet te denken, vermoord? Of was er iets helemaal anders aan de hand? Waarom wil of kan papa er niets over vertellen? Al die geheimzinnigheid vreet me vanbinnen op.

Ik voel Stienes blik op me rusten. ‘Waarom weet ik er zelf niets meer van? Waar was ik toen mama stierf?’ vraag ik me hardop af.

Stiene wrijft een lok haar uit haar gezicht en kijkt naar de lucht die bijna dezelfde kleur heeft als haar ogen. Ik weet wat ze zal vragen. ‘Herinner je je echt niets meer?’ Ze blijft naar de lucht staren. Zonder dat ze het merkt, valt plots diezelfde hemel op mijn kop, omdat een beeld in mijn hoofd opduikt dat jarenlang in duisternis verborgen heeft gezeten. In het kantoor van de journalist stond een kast. De kast.

